

на коли. А още следъ малко и два гласа се обадиха по двора:

— Ей, Марине, — извика нѣкой на български — я вижъ тамъ, като че ли човѣкъ лежи до стѣлбата... Дали не е нѣкой убитъ отъ румѣнитѣ?

Старецътъ го чу, чу българска речъ, но радостната изненада го бѣше вцепенила, и той не можеше да пошавне. А гласовѣтъ — гласове на двама младежи — приближаваха.

— Ей, старче, живъ ли си? — повика единиятъ.

Гласътъ го свѣсти. Той се раздвижи, отметна кожата, вдигна глава:

— Живъ, живъ съмъ, братя. Ами вие кои сте?

— Не виждашъ ли!

— Не виждамъ. Не виждамъ — слѣпъ съмъ, синко. Вие отде идете? Отъ българска страна ли?

— Отъ България, дѣдо. Войници сме, войници — румѣнитѣ побѣгнаха тази нощъ...

— О, Боже, Боже! — изрече задавенъ старецътъ, като вдигна къмъ небето дветѣ си почернѣли, сухи ржце. — Благодаря ти, Боже и Исусе Христе, че запази живота ми до този день... На, дочекахъ го. Сполай ти.

Той сне ржце и се прекръсти. — Сполай и вамъ, момчета... Васъ чакахъ толкова години... Боже, дочекахъ ги!

Войниците го разпитаха и кое-какъ разбраха цѣлата му история. Думитѣ му ги трогнаха. Наистина, предъ тѣхъ стоеше една свѣтла мжченическа душа — българската душа. Тѣ го нахраниха, донесоха му прѣсна вода и отминаха по пѣтя си. Следъ тѣхъ дойдоха други и други — всѣки день все по-нови, все повече. Старецътъ ги посрѣщаше и изпращаше отъ своето обично мѣсто.

Видѣхъ го и азъ. Два дни следъ боеветѣ въ това село спрѣ щабътъ на дивизията. Изпратиха ни да устроимъ телеграфна връзка назадъ, съ вжтрешността.